ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Ιουνίου 1999 *

Στην υπόθεση C-107/99 R,

Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή U. Leanza, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον I. M. Braguglia, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους E. de March, νομικό σύμβουλο, K. Simonsson και H. Speyart, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζομένης από την

Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από την J. Payne, Legal Adviser, Office of the Attorney General, επικουρούμενη από τους D. McGuinness, SC, και E. Kent, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιρλανδίας, 28, route d'Arlon,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

και το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από τον D. Wyatt, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 1998, με την οποία η Επιτροπή ενέκρινε τις τροποποιήσεις στην ενδεικτική κατανομή των κοινοτικών πρωτοβουλιών, που κοινοποιήθηκε στην Ιταλική Δημοκρατία με επιστολή του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής, της 19ης Ιανουαρίου 1999, καθώς και όλων των πράξεων επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση αυτή ή που συνδέονται με αυτήν, ή λήψεως άλλων προσωρινών μέτρων,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Μαρτίου 1999, η Ιταλική Δημοκρατία ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 1998 περί εγκρίσεως των τροποποιήσεων στην ενδεικτική κατανομή των κοινοτικών πρωτοβουλιών, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με επιστολή του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής της 19ης Ιανουαρίου 1999 (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), καθώς και όλων των πράξεων επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση αυτή ή που συνδέονται με αυτήν, ιδίως δε τη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως της 22ας Σεπτεμβρίου 1998 και τον συνημμένο στην εν λόγω επιστολή πίνακα (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις).

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Απριλίου 1999, η Ιταλική Δημοκρατία ζήτησε, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ), κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και των προσβαλλομένων πράξεων και, επικουρικώς, τη λήψη άλλων προσωρινών μέτρων προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας από τις πράξεις αυτές.

3 Η Επιτροπή κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 12 Μαΐου 1999.

4 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 και στις 27 Μαΐου 1999, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησαν να παρέμβουν στη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, πρώτο και τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 93, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι αιτήσεις παρεμβάσεως πρέπει να γίνουν δεκτές.

5 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους στις 2 Ιουνίου 1999.

Πραγματικά περιστατικά και νομοθετικό πλαίσιο

6 Το άρθρο 130 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 158 ΕΚ) ορίζει ότι η Κοινότητα αναπτύσσει και εξακολουθεί τη δράση της με σκοπό την ενίσχυση της οικονομικής και κοινωνικής της συνοχής. Ειδικότερα η Κοινότητα αποσκοπεί στη μείωση των διαφορών μεταξύ των διαφόρων περιοχών και στη μείωση της καθυστερήσεως των πλέον μειονεκτικών περιοχών προκειμένου να προαχθεί η αρμονική ανάπτυξη του συνόλου της. Κατά το άρθρο 130 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 159 ΕΚ), η Κοινότητα ενισχύει επίσης την υλοποίηση αυτή με τη δράση της μέσω των διαρθρωτικών ταμείων.

7 Για την επίτευξη των στόχων αυτών και για τη ρύθμιση της αποστολής των ταμείων, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2052/88, της 24ης Ιουνίου 1988, για την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους και τον συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 185, σ. 9), όπως τροποποιήθηκε ιδίως με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/93, της 20ής Ιουλίου 1993 (ΕΕ L 193, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 2052/88), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4253/88, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων και των διαφόρων διαρθρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 474, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε ιδίως με τον κανονισμό 2082/93, της 20ής Ιουλίου 1993 (ΕΕ L 193, σ. 20, στο εξής: κανονισμός 4253/88).

8 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2052/88:

«1. Η κοινοτική δράση θεωρείται ως συμπλήρωμα ή συμβολή στις αντίστοιχες δράσεις των κρατών μελών. Αυτό επιτυγχάνεται με τη στενή συνεργασία ανάμεσα στην Επιτροπή, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, τις αρμόδιες αρχές και οργανισμούς (...) που ορίζονται από το κράτος μέλος σε εθνικό, περιφερειακό, τοπικό ή άλλο επίπεδο· όλα τα μέρη αποτελούν εταίρους κατά την επιδίωξη ενός κοινού σκοπού. Η συνεργασία αυτή καλείται στο εξής "εταιρική σχέση". Η εταιρική σχέση καλύπτει την προετοιμασία, τη χρηματοδότηση, την εκ των προτέρων εκτίμηση, την παρακολούθηση και την εκ των υστέρων αξιολόγηση των ενεργειών.»

9 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού:

«Οι παρεμβάσεις [χρηματοδοτικές των διαρθρωτικών ταμείων] αναλαμβάνονται με πρωτοβουλία των μελών ή της Επιτροπής σε συμφωνία με το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.»

10 Οι παρεμβάσεις που αναλαμβάνονται με πρωτοβουλία της Επιτροπής είναι αυτές που ονομάζονται «κοινοτικές πρωτοβουλίες».

11 Το άρθρο 12, παράγραφοι 4 και 5, του ίδιου κανονισμού ορίζει:

«4. Η Επιτροπή καθορίζει, με διαφανείς διαδικασίες, τις ενδεικτικές κατανομές ανά κράτος μέλος, για κάθε έναν από τους στόχους αριθ. 1 έως 4 και 5 β), των πιστώσεων ανάληψης υποχρεώσεων των διαρθρωτικών ταμείων, λαμβάνοντας πλήρως υπόψη, όπως προηγουμένως, τα ακόλουθα αντικειμενικά κριτήρια: την ευημερία, σε εθνικό και περιφερειακό επίπεδο, τον πληθυσμό των περιοχών και τη σχετική σοβαρότητα των διαρθρωτικών προβλημάτων, περιλαμβανομένου του επιπέδου της ανεργίας και, προκειμένου για τους σχετικούς στόχους, των αναγκών της αγροτικής ανάπτυξης (...).

(...)

5. Για την περίοδο [1994-1999], το 9 % των πιστώσεων ανάληψης υποχρεώσεων των διαρθρωτικών ταμείων διατίθεται για χρηματοδότηση παρεμβάσεων που πραγματοποιούνται με πρωτοβουλία της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 5.»

12 Τέλος, κατά το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 2052/88:

«Κατά την εφαρμογή των παρεμβάσεων που έχουν αναληφθεί με πρωτοβουλία της σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 5, τελευταίο εδάφιο, η Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή διαχείρισης αποτελούμενη από αντιπροσώπους των κρατών μελών.»

13 Πρέπει να παρατεθούν επίσης ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 4253/88.

14 Το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 4253/88, που αναφέρεται στις κοινοτικές πρωτοβουλίες, ορίζει:

«Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88, η Επιτροπή μπορεί με πρωτοβουλία της, σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται στον τίτλο VIII, και κατόπιν ενημερωτικής ανακοίνωσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, να αποφασίσει να προτείνει στα κράτη μέλη να υποβάλουν αιτήσεις συνδρομής για δράσεις που παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Κοινότητα.»

15 Κατά το άρθρο 20, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού:

«Οι αναλήψεις από τον προϋπολογισμό πραγματοποιούνται με βάση τις αποφάσεις της Επιτροπής που εγκρίνουν τις εξεταζόμενες δράσεις (...).»

16 Εξάλλου, κατά το άρθρο 24 του κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Μείωση, αναστολή και ακύρωση της συνδρομής»:

«1. Αν η υλοποίηση δράσης ή μέτρου δεν φαίνεται να δικαιολογεί ούτε τμήμα ούτε το σύνολο της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει χορηγηθεί, η Επιτροπή προβαίνει σε κατάλληλη εξέταση της περίπτωσης στα πλαίσια της εταιρικής σχέσης, ζητώντας ιδίως από το κράτος μέλος ή τις λοιπές αρμόδιες αρχές που αυτό ορίζει για την υλοποίηση της δράσης, να της υποβάλουν παρατηρήσεις εντός τακτής προθεσμίας.

2. Μετά την εξέταση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να μειώσει ή αναστείλει τη συνδρομή για την εν λόγω δράση ή σχετικό μέτρο αν από την εξέταση επιβεβαιωθεί ότι υπάρχει παρατυπία ή σημαντική αλλαγή της φύσης ή των συνθηκών υλοποίησης της δράσης ή του μέτρου, για την οποία δεν ζητήθηκε η έγκριση της Επιτροπής.

(...)»

17 Τέλος το άρθρο 25 του κανονισμού 4253/88 ορίζει:

«1. Στα πλαίσια της εταιρικής σχέσης, η Επιτροπή και τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την αποτελεσματική παρακολούθηση της εφαρμογής της συνδρομής των ταμείων σε επίπεδο κοινοτικών πλαισίων στήριξης και ειδικών ενεργειών (προγραμμάτων κ.λπ.) (...).

(...)

3. Οι επιτροπές παρακολούθησης δημιουργούνται στο πλαίσιο της εταιρικής σχέσης βάσει συμφωνίας μεταξύ του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους και της Επιτροπής.

(...)

5. Η επιτροπή παρακολούθησης προσαρμόζει, εάν χρειάζεται, χωρίς να τροποποιεί το συνολικό ύψος της χορηγηθείσας κοινοτικής συνδρομής και στα πλαίσια των εναρμονισμένων ανά στόχο ορίων, τις λεπτομέρειες χορήγησης της χρηματοδοτικής συνδρομής οι οποίες είχαν εγκριθεί αρχικά, καθώς επίσης, σύμφωνα με τους διαθέσιμους πόρους και τους δημοσιονομικούς κανόνες, και το προβλεπόμενο σχέδιο

χρηματοδότησης, περιλαμβανομένων των ενδεχόμενων μεταφορών μεταξύ κοινοτικών χρηματοδοτικών πηγών και των επακόλουθων τροποποιήσεων των ποσοστών παρέμβασης. Τα εναρμονισμένα ανά στόχο όρια που αναφέρονται ανωτέρω καθορίζονται από την Επιτροπή με τη διαδικασία του τίτλου VIII και περιλαμβάνονται στα κοινοτικά πλαίσια στήριξης.

Οι τροποποιήσεις αυτές κοινοποιούνται αμέσως στην Επιτροπή και στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος. Εφαρμόζονται μόλις επιβεβαιωθούν από την Επιτροπή και το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος. Η εν λόγω επιβεβαίωση δίδεται εντός είκοσι εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της κοινοποίησης, η ημερομηνία της οποίας βεβαιώνεται από την Επιτροπή με απόδειξη παραλαβής.

Οι άλλες τροποποιήσεις αποφασίζονται από την Επιτροπή, σε συνεργασία με το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, έπειτα από γνωμοδότηση της επιτροπής παρακολούθησης.

(...)»

18 Με αποφάσεις της 13ης Ιουλίου, 12ης Οκτωβρίου, 21ης Δεκεμβρίου 1994 και 8ης Μαΐου 1996, η Επιτροπή προσάρμοσε μια ενδεικτική κατανομή για το σύνολο των κοινοτικών πρωτοβουλιών για την περίοδο προγραμματισμού 1994-1999.

19 Στη συνέχεια η Ιταλική Δημοκρατία και η Επιτροπή αντάλλαξαν τη συνήθη αλληλογραφία στο πλαίσιο της παρακολούθησης της υλοποιήσεως των κοινοτικών πρωτοβουλιών σ' αυτό το κράτος μέλος.

20 Για το έτος 1999, η Επιτροπή αποφάσισε να τροποποιήσει τις ενδεικτικές κατανομές των κοινοτικών πρωτοβουλιών προκειμένου να αποδεσμεύσει ποσό 100 εκατομμυρίων ECU προοριζόμενο για τη χρηματοδότηση μιας κοινοτικής πρωτοβουλίας

συνισταμένης σε ειδικό πρόγραμμα ενίσχυσης υπέρ της ειρήνης και της συμφιλίωσης στη Βόρεια Ιρλανδία και στις μεθοριακές κομητείες της Ιρλανδίας (στο εξής: πρωτοβουλία PEACE).

21 Η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη διάφορα κριτήρια και ειδικότερα το στάδιο εκτελέσεως των διαφόρων κοινοτικών πρωτοβουλιών στα κράτη μέλη, κατήρτισε πρόταση τροποποιήσεως της κατανομής των κοινοτικών πρωτοβουλιών υπό μορφή εγγράφου εργασίας που εγκρίθηκε από την επιτροπή διαχειρίσεως κατά τη σύνοδό της της 22ας Σεπτεμβρίου 1998.

22 Απ' αυτό το έγγραφο εργασίας προκύπτει ότι η αναδιάθεση 100 εκατομμυρίων ECU υπέρ της πρωτοβουλίας PEACE θα συνεπαγόταν για την Ιταλική Δημοκρατία μείωση κατά 44,7 εκατομμύρια ECU και σημαντικές μειώσεις για τη Γαλλία (18,1 εκατομμύρια ECU), το Ηνωμένο Βασίλειο (16,4 εκατομμύρια ECU), την Πορτογαλία (6,8 εκατομμύρια ECU) και τη Γερμανία (6 εκατομμύρια ECU).

23 Όσον αφορά την Ιταλική Δημοκρατία, η μείωση κατά 44,7 εκατομμύρια ECU αφορούσε τις πρωτοβουλίες Interreg (21 εκατομμύρια ECU), PME (17,8 εκατομμύρια ECU), Urban (3,2 εκατομμύρια ECU), Leader (2 εκατομμύρια ECU) και Konver (0,7 εκατομμύρια ECU).

24 Στη συνέχεια η νέα αυτή κατανομή αποφασίστηκε από την Επιτροπή στις 16 Δεκεμβρίου 1998 και κοινοποιήθηκε στην αιτούσα με έγγραφο του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής της 19ης Ιανουαρίου 1999.

25 Η επιστολή αυτή είναι η ακόλουθη:

(Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενέκρινε κατά τη συνεδρίαση της 16ης Δεκεμβρίου 1998 τις τροποποιήσεις στην ενδεικτική κατανομή των κοινοτικών πρωτοβουλιών για τις οποίες η αρμόδια επιτροπή διαχειρίσεως είχε διατυπώσει ευνοϊκή γνώμη στις 22 Σεπτεμβρίου 1998. Η απόφαση λαμβάνει υπόψη τον βρθμό εξελίξεως των πρωτοβουλιών και την ανάγκη περαιτέρω κατανομής των χωρηματοοικονομικών πόρων για το 1999 υπέρ της πρωτοβουλίας «Ειρήνη και συμφιλίωση στην Ιρλανδία και Βόρεια Ιρλανδία»

Ο νέος συνημμένος πίνακας αντικαθιστά τους ανάλογα πίνακες που επισυνάφθησαν στις επιστολές της 13ης Ιουλίου 1994 και της 13ης Ιουνίου 1996 του κ. Williamson.)

[Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (...)]

26 Στην επιστολή είχε επισυναφθεί πίνακας με τον τίτλο «Stanziamenti indicativi per iniziativa comunitaria e per Stato membro (in MECU, prezzi 1999)» [ενδεικτική κατανομή ανά κοινοτική πρωτοβουλία και ανά κράτος μέλος (σε MECU, τιμές 1999)], όπου αναγραφόταν για κάθε κράτος μέλος το συνολικό ποσό που διατέθηκε σ' αυτό ενδεικτικώς καθώς και η κατανομή του ποσού αυτού μεταξύ των διαφόρων κοινοτικών πρωτοβουλιών. Για την Ιταλική Δημοκρατία ένας αστερίσκος παρέπεμπε στην υποσημείωση ότι «Tali stanziamenti potranno essere programmati nella

loro totalità solo qualora lo Stato membro confermi il suo accordo ad una riduzione delle risorse programmate all'interno dell'Iniziativa PMI» (οι πιστώσεις αυτές δεν μπορούν να προγραμματιστούν εξ ολοκλήρου παρά μόνον όταν το κράτος μέλος θα επιβεβαιώσει ότι συμφωνεί για τη μείωση των πόρων που έχουν προγραμματιστεί στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας ΜΕ).

Επιχειρήματα των κυρίων διαδίκων

Ως προς το fumus boni juris

27 Σχετικά με το fumus boni juris η αιτούσα παραπέμπει στους επτά λόγους ακυρώσεως που προβάλλει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως και των προσβαλλομένων πράξεων με την προσφυγή ακυρώσεως.

28 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης (νυν άρθρου 253 ΕΚ) λόγω της ελλείψεως αιτιολογίας που παρουσιάζει η προσβαλλομένη απόφαση. Η απόφαση αυτή και ο πίνακας που περιλαμβάνει δεν περιέχουν καμία εξήγηση ούτε παραπομπή, η δε απλή μνεία της «καταστάσεως προόδου των πρωτοβουλιών» ή της νέας πρωτοβουλίας PEACE δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της προαναφερθείσας διάταξης. Η αιτιολογία της προβαλλομένης αποφάσεως έπρεπε να είναι ακριβής και πλήρης καθόσον, αφενός, η Ιταλική Δημοκρατία είχε προηγουμένως διατυπώσει τη διαφωνία της για μια νέα διάθεση των πιστώσεων και αφετέρου η απόφαση αυτή επέφερε μείωση των συνδρομών που είχαν χορηγηθεί αρχικά.

29 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η αιτούσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88. Αντίθετα με ό,τι προβλέπει η διάταξη αυτή, η οποία διέπει τις διαδικασίες μειώσεως, αναστολής και ακυρώσεως της συνδρομής, η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί σε κατάλληλη εξέταση της περιπτώσεως, δεν ζήτησε από τις εθνικές αρχές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους και δεν διαπίστωσε την ύπαρξη

παρατυπιών ή σημαντικών αλλαγών της φύσης ή των συνθηκών υλοποίησης της δράσης και του μέτρου.

30 Κατά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η Επιτροπή παρέβη επίσης το άρθρο 12 του κανονισμού 2052/88. Συγκεκριμένα, κάθε διάθεση χρηματικών ποσών μπορεί μεν να θεωρηθεί αρχικά ως ενδεικτική, πλην όμως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί έτσι στη συνέχεια όταν έχουν εγκριθεί και εφαρμόζονται τα προγράμματα, διότι κατ' αυτόν τον τρόπο προσβάλλεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των δικαιούχων. Ελλείψει ειδικής διάταξης, η αιτούσα φρονεί ότι έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία που εφαρμόζεται σε περίπτωση νέας διαθέσεως των πόρων που προορίζονται για τα προγράμματα παρεμβάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 25 του κανονισμού 4253/88.

31 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας την προσβαλλομένη απόφαση, παραβίασε την αρχή της εταιρικής σχέσεως που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 2052/88. Πράγματι, η Επιτροπή παρέλειψε να ζητήσει τη γνώμη της αιτούσας και ενήργησε χωρίς τη συναίνεσή της. Η συμπεριφορά αυτή συνιστά παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που είχε διαμορφώσει η αιτούσα σχετικά με τα ποσά που διατέθηκαν από το 1994 και το 1996.

32 Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση, κατά το μέτρο που τη θίγει περισσότερο από τα άλλα κράτη μέλη, ελήφθη κατά παραβίαση των αρχών της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής και της αλληλεγγύης μεταξύ κρατών μελών που προβλέπει το άρθρο 2 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 2 ΕΚ), καθώς και της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

33 Κατά τον έκτο λόγο ακυρώσεως η Επιτροπή διέπραξε επίσης υπέρβαση εξουσίας και τήρησε στάση αντιφατική. Για να εξετάσει την κατάσταση προόδου των κοινοτικών πρωτοβουλιών, η Επιτροπή ζήτησε αρχικά από την αιτούσα πληροφορίες ως προς τις «νομικώς δεσμευτικές αναλήψεις» ενώ η τελική της απόφαση στηρίχθηκε στην ευρύτερη έννοια των «κατά περίσταση αναλήψεων». Κατά την αιτούσα όμως, άλλα κράτη μέλη διαβίβασαν ίσως πληροφορίες που καταρτίστηκαν βάσει της τελευταίας

αυτής έννοιας, οπότε η κατάσταση προόδου των πρωτοβουλιών εξετάστηκε βάσει ετεροκλήτων στοιχείων.

34 Με τον έβδομο και τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η αιτούσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1866/90 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1990, περί ρυθμίσεων σχετικά με τη χρησιμοποίηση του ECU στη εκτέλεση του προϋπολογισμού των διαρθρωτικών ταμείων (ΕΕ L 170, σ. 36), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2745/94 της Επιτροπής, της 10ης Νοεμβρίου 1994 (ΕΕ L 290, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 1866/90), το δεύτερο εδάφιο του οποίου ορίζει ότι «(...) στις αποφάσεις με τις οποίες προτείνονται στα κράτη μέλη κοινοτικές πρωτοβουλίες, τα ποσά της κοινοτικής συνδρομής που αποφασίζονται για το σύνολο της περιόδου και η ετήσια κατανομή τους καθορίζονται σε ECU, με την τιμή για το έτος κάθε απόφασης και αποτελούν αντικείμενο αυτόματης αναπροσαρμογής». Η αιτούσα συνάγει από τη διατύπωση αυτή ότι η αναπροσαρμογή αποτελεί ένα στοιχείο άρρηκτα δεμένο με το ποσό της χρηματοδότησης, το οποίο δεν μπορεί να τροποποιηθεί παρά με τήρηση της αρχής της εταιρικής σχέσης και των κανόνων που διέπουν τη μείωση των πόρων. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι μειώσεις που αποφασίστηκαν για τις πρωτοβουλίες Leader και Interreg σχετικά με την Ιταλική Δημοκρατία, που έγιναν χωρίς να γίνει αναπροσαρμογή, αποφασίστηκαν κατά παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού 1866/90.

35 Με τις παρατηρήσεις της η Επιτροπή αναπτύσσει προκαταρκτικά θεωρήσεις ως προς το κανονιστικό πλαίσιο καθώς και τη φύση και το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως, πριν απαντήσει στους διαφόρους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η αιτούσα.

36 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση ελήφθη με αφορμή την πρωτοβουλία PEACE για την οποία έπρεπε να αποδεσμευτεί ένα ποσό 100 εκατομμυρίων ECU για το 1999, από το ποσό που είχε προβλεφθεί για το σύνολο των κοινοτικών πρωτοβουλιών. Για να προσδιορίσει τις τροποποιήσεις που έπρεπε να γίνουν προς τούτο στις αρχικά αποφασισθείσες ενδεικτικές κατανομές, η Επιτροπή χρησιμοποίησε μια μέθοδο που έλαβε υπόψη συγκεκριμένα κριτήρια.

37 Σε μια πρώτη φάση η μέθοδος αυτή είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια για την Ιταλική Δημοκρατία του 44,7 % του ποσού που επρόκειτο να διατεθεί υπέρ της πρωτο-

βουλίας PEACE. Η δεύτερη φάση είχε ως αντικείμενο την κατανομή του ποσού της μειώσεως αυτής μεταξύ των κοινοτικών πρωτοβουλιών σ' αυτό το κράτος μέλος με τον εντοπισμό των προγραμμάτων η εκτέλεση των οποίων βριόκόταν σε μη ικανοποιητικό στάδιο. Στο έγγραφο εργασίας που υπεβλήθη στην επιτροπή διαχειρίσεως, η Επιτροπή αφενός προέβλεψε για ορισμένα προγράμματα μείωση των ποσών που είχαν κατανεμηθεί αλλά δεν είχαν ακόμη χορηγηθεί και αφετέρου «πρότεινε» μείωση από ποσά που είχαν ήδη χορηγηθεί στο πλαίσιο των πρωτοβουλιών PME, Urban και Konver.

38 Στη συνέχεια υιοθετήθηκε η νέα ενδεικτική κατανομή με την προσβαλλομένη απόφαση. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, ελλείψει θετικών επαφών με την Ιταλική Δημοκρατία, εφάρμοσε στη χώρα αυτή την ενδεικτική κατανομή που είχε προτείνει με το έγγραφο εργασίας. Κατά την Επιτροπή, δεν πρόκειται δηλαδή για μείωση ήδη χορηγηθείσας ενίσχυσης, αλλά για πρόταση και η ίδια είχε πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι ήταν απαραίτητη η συμφωνία της αιτούσας.

39 Εξάλλου η Επιτροπή διατυπώνει τις ακόλουθες παρατηρήσεις σχετικά με κάθε έναν από τους επτά λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η αιτούσα.

40 Σχετικά με τον πρώτο λόγο, της ελλείψεως αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, αφενός η αιτούσα μετείχε στη σύσκεψη της επιτροπής διαχειρίσεως της 22ας Σεπτεμβρίου 1998, κατά την οποία συζητήθηκε και εγκρίθηκε η πρόταση αποφάσεως και, αφετέρου, έλαβε ένα έγγραφο εργασίας καθώς και την από 20 Νοεμβρίου 1998 επιστολή προϊσταμένου του γραφείου του αρμοδίου επιτρόπου και συνεπώς δεν μπορούσε να αγνοεί την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, η διαφωνία που διατύπωσε η αιτούσα δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, δεδομένου ότι πρόκειται για απόφαση περί τροποποιήσεως ενδεικτικής κατανομής και όχι περί μειώσεως ήδη χορηγηθείσας συνδρομής.

41 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88 έχει εφαρμογή μόνο σε περιπτώσεις μειώσεως, αναστολής ή ακυρώσεως ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

42 Σχετικά με τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για την τροποποίηση των ενδεικτικών κατανομών, η οποία αποτελεί το αντικείμενο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι εφαρμοστέοι κανονισμοί δεν παρέχουν καμία νομική βάση προς τούτο. Η Επιτροπή μπορεί συνεπώς να τροποποιεί τις ενδεικτικές κατανομές, τουλάχιστον εν μέρει, με την ίδια διαδικασία που ακολουθεί για τη θέσπισή τους, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 2052/88. Επομένως το άρθρο 25 του κανονισμού 4253/88 δεν έχει εφαρμογή.

43 Κατά του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλει η αιτούσα και ο οποίος διαρθρώνεται επί φερομένης παραβιάσεως της αρχής της εταιρικής σχέσεως, η Επιτροπή απαντά ότι η αρχή αυτή δεν έχει εφαρμογή στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας που της παρέχει το άρθρο 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 2052/88. Η Επιτροπή παρατηρεί επιπλέον ότι φρόντισε ώστε να συμμετέχουν όλα τα κράτη μέλη στην προετοιμασία της ενδεικτικής κατανομής, συμβουλευθείσα την επιτροπή διαχειρίσεως, και ότι κάλεσε τα κράτη μέλη σε διμερείς συνομιλίες όσον αφορά τη δεύτερη φάση στη λήψη της αποφάσεως για την εν λόγω κατανομή, πρόσκληση την οποία δεν αποδέχθηκε η αιτούσα. Όσον αφορά τη φερομένη παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η Επιτροπή φρονεί ότι οι κατανομές, κατά το μέτρο που είναι καθαρά ενδεικτικές, δεν μπορούν να δημιουργήσουν τέτοια εμπιστοσύνη και ότι, εν πάση περιπτώσει, η προηγουμένη αλληλογραφία της με την αιτούσα δεν έδωσε στην τελευταία τη δυνατότητα να τρέφει τέτοια εμπιστοσύνη.

44 Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 2 της Συνθήκης και την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων που προβάλλονται με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, η Επιτροπή παρατηρεί εκ προοιμίου ότι η εν λόγω διάταξη περιλαμβάνει τη συνοχή και την αλληλεγγύη στον κατάλογο των στόχων της Κοινότητας, αλλά δεν ιδρύει συγκεκριμένα δικαιώματα και υποχρεώσεις για τα κράτη μέλη και τα διάφορα θεσμικά όργανα. Εξάλλου, η μέθοδος που ακολουθήθηκε εν προκειμένω δεν ενείχε δυσμενή διάκριση έναντι της αιτούσας, αλλά έδωσε τη δυνατότητα για μια διαφοροποιημένη μεταχείριση των κρατών μελών, βάσει κριτηρίων αντικειμενικών, διαφανών και επαληθεύσιμων.

45 Η Επιτροπή αντικρούει επίσης και τον έκτο λόγο, με τον οποίο της προσάπτεται υπέρβαση εξουσίας και αντιφατική συμπεριφορά. Κατά την άποψή της, όλα τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το έγγραφο εργασίας και η προσβαλλομένη απόφαση υπολογίστηκαν βάσει των ιδίων κριτηρίων, η δε έκφραση «αναλήψεις των ανα-

γκαίων οικονομικών πόρων» αντιστοιχεί στην έκφραση «αναλήψεις κατά περίσταση». Η Επιτροπή παρατηρεί περαιτέρω ότι η αιτούσα απλώς αναφέρεται στις συνθήκες υπό τις οποίες τροποποιήθηκε η ενδεικτική κατανομή χωρίς να διευκρινίζει τα συγκεκριμένα στοιχεία που θα μπορούσαν να αποδείξουν κατάχρηση εξουσίας.

46 Τέλος, σχετικά με τον έβδομο και τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1866/90 προβλέπει ότι τα ποσά των συνδρομών καθώς και τα σχετικά σχέδια χρηματοδοτήσεως δεν αναπροσαρμόζονται.

Ως προς το επείγον

47 Η αιτούσα υποστηρίζει ότι, αν δεν χορηγηθεί αναστολή, το ποσό των 44,7 εκατομμυρίων ECU της μείωσης που προβλέπει η προσβαλλομένη απόφαση θα απολεστεί οριστικά για την αιτούσα ακόμη κι αν η εκδοθησομένη απόφαση επί της ουσίας είναι ευνοϊκή γι' αυτήν.

48 Συγκεκριμένα, αφενός η εν λόγω μείωση αφορά ήδη εγκεκριμένα προγράμματα κοινοτικών πρωτοβουλιών για τις οποίες η Ιταλική Δημοκρατία οφείλει να εκπληρώσει τις νομικές υποχρεώσεις της και τις οικονομικές δεσμεύσεις της πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1999, διαφορετικά δεν θα μπορεί πλέον να προβεί στην ανάληψη ή τη δαπάνη των οικείων ποσών. Αφετέρου, η προσβαλλομένη απόφαση έθεσε τέρμα στην εξέταση των προτάσεων αναδιαθέσεως των πόρων που υπέβαλε η αιτούσα, οπότε μια ακυρωτική απόφαση που θα εκδιδόταν μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1999 δεν θα έδινε πλέον τη δυνατότητα καταρτίσεως και εφαρμογής των προγραμμάτων που αφορούν αυτές οι προτάσεις αναδιαθέσεως.

49 Κατά την αιτούσα, η κατάσταση αυτή είναι ικανή να προξενήσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία δεδομένου ότι η μείωση κατά 44,7 εκατομμύρια ECU μπορεί να έχει σοβαρότατη επίπτωση στο επίπεδο της απασχολήσεως, στο βιοτικό επίπεδο και στη δημιουργία υποδομών στις οικείες περιφέρειες.

50 Η Επιτροπή απαντά ότι, ακόμη και σε περίπτωση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αιτούσα δεν θα έχει κανένα δικαίωμα για χρηματοδοτήσεις που δεν έχουν ακόμη χορηγηθεί. Κατά τα λοιπά η προβαλλομένη ζημία δεν προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, αλλά από την ανικανότητα της αιτούσας να θέσει εγκαίρως σε εφαρμογή τα προγράμματα των κοινοτικών πρωτοβουλιών. Πράγματι, ακόμη κι αν ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αιτούσα δεν θα είναι σε θέση να αναλάβει εγκαίρως τα ποσά που προκύπτουν από τη νέα ενδεικτική κατανομή και πολύ περισσότερο τα ποσά της αρχικής κατανομής, αν ληφθεί υπόψη το σημερινό χαμηλό επίπεδο εκτελέσεως των ενεργειών σ' αυτό το κράτος μέλος.

Ως προς τη στάθμιση των συμφερόντων

51 Η αιτούσα παρατηρεί ότι η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία που την απειλεί υπερισχύει στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων. Συγκεκριμένα, η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα της στερούσε οριστικά το ποσό της μειώσεως ενώ, σε περίπτωση αναστολής, τα αναγκαία ποσά για τη χρηματοδότηση της πρωτοβουλίας PEACE θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν χωρίς να παραβιαστούν οι αρχές της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ κρατών μελών.

52 Κατά την Επιτροπή, αντιθέτως, η προσβαλλομένη απόφαση δεν είναι ειδικά ζημιογόνος για την αιτούσα, ενώ η αναστολή της θα ήταν για την πρωτοβουλία PEACE. Πράγματι, οι πιστώσεις για την πρωτοβουλία αυτή έχουν ήδη πλήρως κατανεμηθεί και η αναστολή θα σήμαινε την αδυναμία της Επιτροπής να αναλάβει τα αναγκαία ποσά για την πραγματοποίηση των σχεδίων σε φάση προχωρημένου προγραμματισμού. Συνεπώς, κατά τη στάθμιση των συμφερόντων η πλάστιγγα κλίνει προς την απόρριψη της αιτήσεως.

Επιχειρήματα των παρεμβαινουσών

53 Η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας που ανέπτυξαν τις παρατηρήσεις τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση συντάσσονται, κατά τα ουσιώδη, με την άποψη της Επιτροπής.

54 Ειδικότερα επισημαίνουν την πολιτική και οικονομική σημασία που αντιπροσωπεύει η πρωτοβουλία PEACE στο πλαίσιο της ειρηνεύσεως στη Βόρεια Ιρλανδία και τονίζουν τον έξοχο βαθμό εκτελέσεως των σχεδίων που χρηματοδοτούνται στο πλαίσιο αυτής της πρωτοβουλίας.

55 Η Ιρλανδία υποστηρίζει επίσης ότι η εγγραφή του ποσού των 100 εκατομμυρίων ECU στον γενικό προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το 1999 υπέρ της πρωτοβουλίας PEACE δημιουργεί νομική δέσμευση για τα κοινοτικά όργανα.

56 Το Ηνωμένο Βασίλειο, εξάλλου, υποστηρίζει ιδίως ότι, αν το Δικαστήριο χορηγήσει αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα προδικάσει τα αποτελέσματα της αποφάσεως που θα εκδώσει επί της κύριας προσφυγής.

Εκτίμηση

57 Κατά τα άρθρα 185 και 186 της Συνθήκης, το Δικαστήριο μπορεί, αν κρίνει ότι το απαιτούν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα στις υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί.

58 Το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τις περιστάσεις που αποδεικνύουν το επείγον και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση του ζητουμένου προσωρινού μέτρου.

59 Κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να χορηγηθούν από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, αν αποδεικνύεται ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών (fumus boni juris) και ότι είναι επείγοντα υπό την έννοια ότι, για να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, είναι αναγκαίο να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κύριας δίκης (διάταξη της 21ης Μαρτίου 1997, C-110/97 R, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-1795, σκέψη 24). Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, ενδεχομένως, στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων.

Επί του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως

60 Κατ' αρχάς πρέπει να διευκρινιστούν, υπό το φως των εξηγήσεων και διευκρινίσεων που έδωσαν οι διάδικοι κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας, τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως επί του ποσού των κοινοτικών πρωτοβουλιών που διατέθηκε στην αιτούσα και επί της κατανομής του ποσού αυτού μεταξύ των διαφόρων κοινοτικών πρωτοβουλιών.

61 Συναφώς, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι οι μειώσεις που προβλέπει η νέα κατανομή, όπως εμφαίνεται στον πίνακα που προσαρτήθηκε στην προσβαλλομένη απόφαση, δεν αφορούν μόνο το ποσό που είχε ήδη διατεθεί στην Ιταλική Δημοκρατία με την ενδεικτική κατανομή, αλλά επηρεάζουν επίσης κατά μεγάλο μέρος και κονδύλια που είχαν χορηγηθεί.

62 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή παρατήρησε ότι, από τη μείωση των 44,7 εκατομμυρίων ECU που συνεπάγεται για την αιτούσα η νέα ενδεικτική

κατανομή των κοινοτικών πρωτοβουλιών, ένα ποσό 19 εκατομμυρίων ECU περίπου αφορούσε κονδύλια που είχαν ήδη χορηγηθεί, κυρίως στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας PME αλλά και των πρωτοβουλιών Urban και Konver.

63 Η Επιτροπή αναγνώρισε εξάλλου ότι δεν είχε την εξουσία να μειώσει μονομερώς ήδη χορηγηθέντα κονδύλια, αλλά έπρεπε να έχει προς τούτο τη συγκατάθεση του οικείου κράτους μέλους. Αυτή είναι εξάλλου η έννοια της υποσημείωσης του πίνακα που μνημονεύεται στη σκέψη 26 της παρούσας διάταξης, η οποία, καίτοι αναφερόταν μόνο στην πρωτοβουλία PME, ίσχυε επίσης για όλα τα κονδύλια που είχαν ήδη χορηγηθεί και στο πλαίσιο άλλων πρωτοβουλιών.

64 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, απαντώντας σε σχετική ερώτηση, δήλωσε ότι, αν η Ιταλική Δημοκρατία αρνείτο να δώσει τη συγκατάθεσή της για τη μείωση των ήδη χορηγηθέντων κονδυλίων, τίποτε δεν την εμπόδιζε να συνεχίσει την εφαρμογή των συγκεκριμένων ενεργειών εντός του χαρτοφυλακίου των ήδη χορηγηθέντων κονδυλίων.

65 Η Επιτροπή επανέλαβε βεβαίως παράλληλα την εκτίμησή της κατά την οποία, λαμβανομένης υπόψη της σημερινής προόδου εκτελέσεως των ενεργειών στην Ιταλία, αυτό το κράτος μέλος δεν είναι σε θέση να απορροφήσει εντός των απαιτουμένων προθεσμιών τα ποσά που προέβλεπε η αρχική ενδεικτική κατανομή ούτε καν αυτά που προβλέπει η προσβαλλομένη απόφαση.

66 Η εκτίμηση αυτή πάντως δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να δώσει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να μειώσει το ποσό των κονδυλίων που έχουν ήδη χορηγηθεί στην Ιταλική Δημοκρατία χωρίς να τηρήσει τις διατάξεις του κανονισμού 4253/88.

67 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των εξηγήσεων που έδωσαν οι διάδικοι κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και για τις ανάγκες της παρούσας διαδικα-

σίας, η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ερμηνευτεί κατά την έννοια ότι δεν περιέχει νέα ενδεικτική κατανομή των κοινοτικών πρωτοβουλιών παρά μόνο κατά το μέτρο που οι τροποποιήσεις που επιφέρει δεν επηρεάζουν ήδη χορηγηθέντα κονδύλια. Επομένως, η προσβαλλομένη απόφαση συνεπάγεται για την αιτούσα μείωση περίπου 26 εκατομμυρίων ECU ενώ η διαφορά μεταξύ του ποσού αυτού και της συνολικής προβλεπομένης μειώσεως των 44,7 εκατομμυρίων ECU αντιπροσωπεύει απλή πρόταση μειώσεως απευθυνόμενη σ' αυτό το κράτος μέλος.

Επί του fumus boni juris

68 Βάσει των προεκτεθέντων, δεν χρειάζεται να εξεταστούν στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ούτε καν συνοπτικά, οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα της προσφυγής που προϋποθέτουν ότι η προσβαλλομένη απόφαση έχει ευρύτερη έκταση απ' αυτήν που προσδιορίστηκε στην προηγούμενη σκέψη.

69 Αυτό ισχύει αφενός για τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, κατά τον οποίο η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως έπρεπε να είναι ακριβέστερη και πληρέστερη καθόσον πρόκειται για απόφαση περί μειώσεως χορηγηθέντων κονδυλίων.

70 Το ίδιο ισχύει, αφετέρου, και για τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που αφορά προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88. Πράγματι, η διάταξη αυτή αναφέρεται στις περιπτώσεις μειώσεως, αναστολής ή ακυρώσεως συνδρομών που έχουν ήδη χορηγηθεί.

71 Όσον αφορά τους άλλους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η αιτούσα με την προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να ερευνηθεί αν αυτοί θεμελιώνουν fumus boni juris σε επαρκή βαθμό ενόψει της ζητουμένης αναστολής εκτελέσεως.

72 Σχετικά, πρώτον, με τον ισχυρισμό της ελλείψεως αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε αφού είχε προηγηθεί ανταλλαγή ογκώδους αλληλογραφίας μεταξύ της αιτούσας και της Επιτροπής και διαβούλευση με την αρμόδια επιτροπή. Το σύνολο των εξηγήσεων που δόθηκαν υπό τις συνθήκες αυτές, εξηγήσεις που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβεβαιώνουν εκ πρώτης όψεως ότι η αιτούσα είχε αρκούντως ενημερωθεί για τους λόγους που υπαγόρευσαν την προσβαλλομένη απόφαση όταν αυτή της κοινοποιήθηκε.

73 Όσον αφορά, δεύτερον, τις συνθήκες υπό τις οποίες η Επιτροπή εξουσιοδοτείται να τροποποιεί τις ενδεικτικές κατανομές κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 2052/88, πρέπει να γίνει δεκτό, με την επιφύλαξη των εκτιμήσεων που θα διατυπωθούν στο πλαίσιο της κύριας προσφυγής, ότι η υφισταμένη κανονιστική ρύθμιση φαίνεται να δίνει στην Επιτροπή ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως, η οποία ως εκ τούτου είναι δεκτική δικαστικού ελέγχου μόνο σε περιορισμένο βαθμό.

74 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η ίδια η αιτούσα αναγνώρισε ότι η Επιτροπή είχε την εξουσία να επιφέρει τροποποιήσεις στην αρχική ενδεικτική κατανομή, αλλά δεν είχε απόλυτη διακριτική εξουσία προς τούτο.

75 Ακριβώς όμως τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η αιτούσα δεν αποδεικνύουν, με μια πρώτη ανάλυση, ότι η Επιτροπή υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που έχει σ' αυτόν τον τομέα. Ειδικότερα, οι ισχυρισμοί σχετικά με τις αρχές της κοινωνικής και οικονομικής συνοχής και της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν δικαιολογούν άμεση μομφή κατά της Επιτροπής καθόσον αυτή διευκρίνισε ότι η απόφασή της ελήφθη βάσει μεθόδου η οποία, χωρίς να προδικάζεται η τελική εκτίμηση του κύρους της, δεν εμφανίζεται ούτε προδήλως αυθαίρετη ούτε εκ πρώτης όψεως παράλογη.

76 Όσον αφορά, τρίτον, τους ισχυρισμούς της αιτούσας ότι η Επιτροπή προσδιόρισε τον βαθμό εκτελέσεως των κοινοτικών πρωτοβουλιών στα διάφορα κράτη μέλη βάσει

ετεροκλήτων στοιχείων, λόγω της συγχύσεως που επικράτησε μεταξύ των εκφράσεων «νομικώς δεσμευτικές αναλήψεις» και «αναλήψεις κατά περίσταση», πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτούσα δεν μπόρεσε σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας να αποδείξει με την απαιτουμένη σαφήνεια τις συγκεκριμένες συνέπειες που προκάλεσε η σύγχυση αυτή. Από τις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις της αιτούσας προκύπτει αντιθέτως ότι αυτή προβάλλει απλώς και γενικώς την υπόθεση ότι η κατάσταση σε άλλα κράτη μέλη εκτιμήθηκε ενδεχομένως βάσει μιας έννοιας διαφορετικής από αυτήν που χρησιμοποίησε η ίδια και ότι, για τον λόγο αυτό, βρέθηκε σε μειονεκτική θέση, χωρίς να στηρίζει τους ισχυρισμούς αυτούς με κάποια αρχή αποδείξεως.

77 Τέταρτον, σχετικά με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως που αφορά την αναπροσαρμογή του ποσού των ενισχύσεων, από τη συζήτηση που διεξήχθη στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων δεν προέκυψε σαφώς ότι αυτός είναι λυσιτελής εν προκειμένω. Επιπλέον, καίτοι η αιτούσα δεν διευκρίνισε το τμήμα της αναπροσαρμογής στο συνολικό επίδικο ποσό, εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι το σημείο αυτό έχει μικρή μόνο σημασία.

78 Όσον αφορά, τέλος, τους διαδικαστικούς όρους κατά τους οποίους πρέπει να λαμβάνεται μια απόφαση της Επιτροπής που τροποποιεί την αρχική ενδεικτική κατανομή, πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτούσα ουδόλως διευκρίνισε τα ελαττώματα που εμφανίζει η προσβαλλομένη απόφαση, ενώ η Επιτροπή παρατήρησε, χωρίς να αντικρουστεί σ' αυτό το σημείο, ότι η πρότασή της είχε προηγουμένως υποβληθεί στην επιτροπή διαχειρίσεως η οποία και την ενέκρινε.

79 Ελλείψει ειδικής διατάξεως στην κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, δεν μπορεί να γίνει ανεπιφύλακτα δεκτή η άποψη της αιτούσας ότι έχει εφαρμογή η διαδικασία του άρθρου 25 του κανονισμού 4253/88.

80 Η επιχειρηματολογία της αιτούσας ότι η Επιτροπή όφειλε να τηρήσει τη δέσμευση που είχε αναλάβει με την από 15 Δεκεμβρίου 1997 επιστολή προς την Ιταλική

Δημοκρατία, να εξετάσει δηλαδή προηγουμένως με κάθε κράτος μέλος της δυνατότητα αναπροσανατολισμού των πιστώσεων προς άλλα προγράμματα υπό εκτέλεση, πριν διατυπώσει προτάσεις νέας κατανομής των πιστώσεων μεταξύ των διαφόρων κοινοτικών πρωτοβουλιών στο επίπεδο ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν αρκεί να επηρεάσει, με μια πρώτη ανάλυση, το κύρος της διαδικασίας με την οποία ελήφθη η προσβαλλομένη απόφαση.

81 Πράγματι, από την αλληλογραφία που αντάλλαξαν η αιτούσα και η Επιτροπή πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε εξετάσει τις προτάσεις αναπροσανατολισμού που της είχε υποβάλει η Ιταλική Δημοκρατία. Επιπλέον, η Ιταλική Δημοκρατία ενημερώθηκε για τη διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και είχε πολλές ευκαιρίες να διατυπώσει την άποψή της, ιδίως δε κατά τη σύνοδο της επιτροπής διαχειρίσεως που ασχολήθηκε αποκλειστικά με την εξέταση του εγγράφου εργασίας της Επιτροπής.

82 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η αιτούσα, καίτοι δεν εμφανίζονται τελείως αβάσιμοι, δεν υπερισχύουν, με μια πρώτη ανάλυση, των δικαιολογητικών λόγων και διευκρινίσεων που προέβαλαν η Επιτροπή, η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο.

83 Πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι η εκτίμηση αυτή έγινε βάσει μιας προσωρινής ερμηνείας της προσβαλλομένης αποφάσεως, που στηρίχθηκε κατά μεγάλο μέρος στις εξηγήσεις που δόθηκαν κατά το στάδιο των ασφαλιστικών μέτρων και τούτο λόγω της αβεβαιότητας περί την έκταση της αποφάσεως αυτής.

84 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα της αναστολής εκτελέσεως δεν μπορεί να απορριφθεί με μόνη την εξέταση του fumus boni juris της αιτήσεως χωρίς να εξεταστεί επίσης το στοιχείο του επείγοντος και να σταθμιστούν τα εμπλεκόμενα συμφέροντα.

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

85 Το επείγον που επικαλείται η αιτούσα πρέπει να εκτιμηθεί λαμβανομένης υπόψη της εκτάσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως όπως προσδιορίστηκε στη σκέψη 67 της παρούσας διάταξης. Επομένως, το στοιχείο του επείγοντος που εμφανίζει για την προσφεύγουσα η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξεταστεί κατά το μέτρο που η απόφαση επέφερε μείωση περίπου 26 εκατομμυρίων ECU εις βάρος της Ιταλικής Δημοκρατίας.

86 Όσον αφορά τη βαρύτητα της προβαλλομένης ζημίας πρέπει να αναγνωριστεί, αφενός, ότι η αιτούσα απλώς μνημόνευσε με γενικότητες τα προβλήματα που θα δημιουργούσε η επίδικη μείωση στις οικείες περιφέρειες και, αφετέρου, ότι το αποτέλεσμα της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να σχετικοποιηθεί με τη διαπίστωση που διατυπώθηκε στη σκέψη 67 της παρούσας διάταξης, ότι δηλαδή η μείωση αυτή αφορά ποσό 26 εκατομμυρίων ECU περίπου και όχι 44,7 εκατομμυρίων ECU, όπως ισχυρίζεται η αιτούσα.

87 Η ακριβής έκταση της ενδεχομένης ζημίας απαιτεί πάντως πολύ εμπεριστατωμένη εξέταση των πραγματικών δυνατοτήτων της Ιταλικής Δημοκρατίας να χρησιμοποιήσει τα οικεία ποσά μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1999, η εξέταση δε αυτή εξέρχεται των ορίων της παρούσας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

88 Βεβαίως, δεν αποκλείεται εκ των προτέρων η προσβαλλομένη απόφαση να παραγάγει ορισμένα αποτελέσματα που δύσκολα θα μπορούσαν να ανορθωθούν αν ευδοκιμούσε η προσφυγή ακυρώσεως της αιτούσας και, κατά τη συζήτηση, η ίδια η Επιτροπή υποστήριξε μια άποψη μάλλον περιοριστική των συγκεκριμένων συνεπειών που θα συνήγαγε ενδεχομένως υπέρ της αιτούσας από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

89 Για να εκτιμηθεί αν η αιτούσα απέδειξε την αναγκαιότητα της αναστολής που ζητεί πρέπει πάντως να εξεταστεί η προβαλλομένη ζημία υπό το φως όλων των εμπλεκομένων συμφερόντων (διατάξεις της 29ης Ιουνίου 1993, C-280/93 R, Γερμανία

κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3667, σκέψη 29, και της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, C-239/96 R και C-240/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4475, σκέψη 67).

90 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η χορήγηση της ζητουμένης αναστολής ενέχει τον αντίστοιχο κίνδυνο της επαγωγής ορισμένων ανεπανόρθωτων ή δυσχερώς ανατρέψιμων αποτελεσμάτων, ιδίως όσον αφορά τη χρηματοδότηση της πρωτοβουλίας PEACE, σε περίπτωση εκδόσεως ευνοϊκής για την Επιτροπή αποφάσεως επί της ουσίας.

91 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμησή του στην εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τη σημασία εκάστης των κοινοτικών πρωτοβουλιών για τη χρηματοδότηση των οποίων υπάρχει αντιδικία.

92 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν πληρούνται οι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη χορήγηση της ζητουμένης αναστολής.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**

2) **Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 29 Ιουνίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias